

Kära vänner i den Svenska ortodoxa kyrkoprovinen,

Inledningsvis

För några år sedan blev jag uppringd av en skolelev, som ville ställa en enda fråga. Jag skulle med tre ord beskriva mitt trossamfund. "Himlen på jorden", hörde jag mig själv spontant svara, innan jag ens hunnit tänka efter. Ja, att uppfatta och gestalta sig själv som en försmak av himmelriket, är en av den Ortodoxa kyrkans viktigaste identitetsmarkörer. Så kan vi på aftonen före Kristi Födelse lovsjunga: "Jungfrun föder idag Honom som är före all tid"; på Stora lördagens morgon i hänförelse undra: "O Liv, hur dör Du?"; medan vi vid den gudomliga liturgins stora intåg uppmanar oss själva att "lägga bort alla jordiska omsorger" för att "ta emot alltets Konung", som t o m materiellt ger sig själv åt oss i brödets och vinets måltid.

Kyrkan under pandemin

Under den pågående pandemin kan denna viktiga identitet, för många ortodoxa kristna troende, ha naggats i kanten. Att inte gemensamt i kyrkan kunna smycka och nedfalla vid Kristi grav; att från Påsknatten inte kunna inträda i den ljusuppfyllda kyrkan och jubla över Kristi uppståndelse, livets seger och dödens förintelse; att inte kunna få ta emot Kristus i den heliga eukaristin, försmaken av himmelriket, har varit omtumlande. Samtidigt har detta märkliga och världsomfattande tillstånd kunnat ge oss nya infallsvinklar av vad det innebär för kyrkan och för oss själva att vara "himlen på jorden".

En osynlig mikroorganism har under några månader flyttat fokus till hemmets kyrka, "den lilla kyrkan" *mikroeklesian*. För en tid har kyrkans böner och hymner fått ha sin plats vid hemmens ikoner och inredda böneplatser. Hemmets måltid kan ha fått bli något mer av en *eucharistia*, tacksägelse, än vad den vanligen är. Vi kanske under denna Påsk har fått känna igen oss med den första Påskens Israel, i uppbrotsstämning, på väg från slaveriet till friheten, men även med lärjungarnas första Påsk, förvirrade och förskingrade efter det att deras Mästare dömts och korsfästs. Ja, kanhända har avsaknaden av kyrkans gemensamma gudstjänst och dess eukaristi även lärt oss att i högre grad solidarisera oss med dem som sällan eller aldrig har möjlighet att delta i kyrkans gudstjänster, eller med dem som av olika skäl inte tar del i denna kyrkans livgivande verklighet.

Kyrkan efter pandemin

Liksom världens alla folk undrar när denna Coronapandemi kommer att vara över, och hur världen kommer att se ut efter den, undrar även många trosgemenskaper när återgången kan ske till ett ordinarie gudstjänstliv, och hur detta då kommer att se ut. Vi har försökt kompensera bortfallet av gudstjänster och fysisk gemenskap genom kontakter, gudstjänsttexter för bön och gudstjänst i hemmen. Några gudstjänster har sänts digitalt. Där så har varit möjligt, har liturgi firats utomhus, och med en beaktning av rådande restriktioner. Vår förhoppning är att vi efter sommaren ska kunna börja återgå till kyrkans gemensamma och ordinarie gudstjänstliv. Naturligtvis beror detta mycket av hur smittläget då ser ut, följaktligen även vilka restriktioner som då kommer att gälla. I början kan det

komma att påverka våra samlingar. Viktigt är att detta övervägs noggrant i respektive fullmäktige/församlingsråd. Själv står jag till ert förfogande, i egenskap av kyrkoprovinsens föreståndare.

Övergången till Antiokias ortodoxa stift

Under maj har processen av vår kyrkogemenskaps övergång till Antiokias ortodoxa stift för norra Europa befunnit sig i kyrkoprovinsens församlingar. Innan maj månads utgång hade samtliga församlingar och deras präster, var för sig, inkommit med ansökan om övergång till Antiokia. 13 juni hölls det första ordinarie kyrkomötet av två, vid vilket övergången vann gehör och de nya stadgarna antogs med en överväldigande majoritet. Kyrkomötet skedde digitalt. Det andra extra ordinarie kyrkomötet är planerat till 19 september. Vår förhoppning är att det ska äga rum i stiftets nya kyrka i Södertälje, och inledas med liturgi, celebrerad av stiftets generalvikarie och biskop electus Jean Mansour. Kallelser till båda kyrkomötena gick ut som en gemensam kallelse i början av maj.

Avslutningsvis

”Himlen på jorden”. Låt oss hålla fast vid denna viktiga identitet, även under denna närmast överkliga tid, då vi inte kan ha tillgång till kyrkans gudstjänster, på samma sätt som vi är vana vid. Kristus är och förblir den sanna verkligheten, förenad med människan, sin avbild, i skapelsen, och med människan, sin likhet, i uppståndelsens mysterium. Under vår tid av längtan tillbaka till kyrkans fysiska gemenskap, låt oss inte glömma att den består även i denna vår påtvingade församling. Låt oss komma ihåg att Anden bor i oss; att Kristus närvarar där två eller tre är församlade – ja, även i din ensamhet; att Fadern beslutat att ge oss riket. Glöm inte att du själv är del av ”himlen på jorden”.

Med en önskan om en välsignad och en skön sommar, hälsar jag er varmt i Kristus.

/f Misha Jaksic, Provinsföreståndare